

Arrest

nr. 180 952 van 26 januari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEVRIENDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juli 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.01.2016 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 11.01.2016 gezinshereniging aan als feitelijke partner van S.R.P., geboren op 16.01.1974, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 74.01.16 525-71.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- *verklaringen op eer vanwege derden: echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijke en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze verklaringen niet in overweging genomen worden als bewijs van het duurzame karakter van de aangehaalde relatie.*
- *bestek voor verbouwingswerken dd. 18.03.2015 opgemaakt in opdracht van betrokkene en de referentiepersoon: er dient echter opgemerkt te worden dat dit bestek niet werd ondertekend door diegene die deze offerte zou hebben opgesteld; factuur dd. 11.05.2015 van B.I. BVBA op naam van betrokkene en de referentiepersoon; verklaring op eer dd. 21.08.2015 met betrekking tot een aankoop door beide betrokkenen; lidmaatschapsovereenkomst M. dd. 20.11.2015 op naam van betrokkene met vermelding van het adres van de referentiepersoon: er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene pas op 11.01.2016 werd ingeschreven op het adres van de referentiepersoon*
- *kadobon 'Hair en Beauty' dd. 08.02.2016 vanwege de referentiepersoon voor betrokkene*
- *enkele foto's sedert 22.12.2014*

Voor zover dient aanvaard te worden dat betrokkene en de referentiepersoon een affectieve relatie zouden hebben met elkaar, is het duurzame karakter ervan op basis van de voorgelegde stukken niet afdoende bewezen.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon tot 20.05.2015 heeft samengewoond met een derde, want twijfels doet rijzen over de aangehaalde duur van de huidige relatie tussen betrokkenen.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Zoals dat reed werd gesteld onder punt 2, doet de Raad naar luidt van artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet I *“uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat betreft de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de partijen en hun advocaat ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling mogen voordragen en dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn.

Een middel moet dus in principe in het inleidend verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas later aan het licht komt. Het is ook nieuw indien het in het verzoekschrift is ontwikkeld, doch indien er in latere procedurestukken, zoals in de synthesesemorie voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een andere invulling of draagwijdte aan wordt gegeven (RvS 26 juni 2014, nr. 227.901). Derhalve is het een verzoekende partij niet toegestaan haar middelen uit te breiden.

3.1.2. Ter zitting wordt de raadsman van de verzoekende partij met deze these geconfronteerd. Hij stelt dat in zijn synthesesemorie de middelen slechts nader worden toegelicht en aangepast.

3.1.3. De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift de schending wordt aangevoerd van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht ex artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het middel is zonder meer gesteund op de vermeende vaststelling dat i) in de bestreden beslissing niet in concreto wordt gemotiveerd waarom de bijgebrachte stukken niet zouden volstaan om de duurzame aard van de relatie aan te tonen, ii) de verwerende partij zich er louter toe beperkt haar twijfel te uiten omtrent de duurzaamheid van de relatie door te stellen dat de ex-partner van de referentiepersoon nog tot 20 mei 2015 stond ingeschreven op het door hen vermelde gemeenschappelijke adres, terwijl de betrokkene vanaf de feitelijke scheiding reeds elders logeerde tot zij zich kon inschrijven op haar nieuwe adres, iii) verzoekster minstens had moeten zijn gehoord omtrent deze twijfel, en iv) er buiten de voorgaande vaststelling niet wordt ingegaan op de overige bewijsstukken die zij had neergelegd en die wel degelijk het duurzaam karakter van de aanvraag aantonen.

3.1.4. In de mate dat in de synthesesemorie verzoekster een aantal bijkomende rechtsregels geschonden acht kan bezwaarlijk worden gesteld dat het zou gaan om slechts een “toelichting”. De Raad zal dan ook slechts het middel onderzoeken in zoverre dit reeds werd uiteengezet in het verzoekschrift en het verder wordt toegelicht als een werkelijke repliek op de nota van de verwerende partij (RvS 30 oktober 2014, nr. 228.975). Een en ander brengt ook met zich mee dat waar verzoekster, in tegenstelling tot een algemene beschouwing in het verzoekschrift, in de synthesesemorie zeer uitgebreid en in detail ingaat op de beoordeling van de verschillende stukken, zij het middel op een ongeoorloofde wijze uitbreidt: immers gaat het in casu niet om een werkelijke repliek op de nota, en toont verzoekster niet aan dat zij deze analyse niet reeds in haar verzoekschrift had kunnen maken. Door aldus te handelen miskent zij de rechten van verdediging van de verwerende partij, die in haar nota slechts heeft kunnen repliceren op het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

3.2.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.2. Verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing niet in concreto wordt gemotiveerd waarom de voorgelegde stukken niet zouden volstaan om de duurzame aard van de relatie aan te tonen; er blijkt

niet duidelijk op welke wijze de verwerende partij ertoe komt te besluiten dat de door verzoekster bijgebrachte stukken niet zouden volstaan, zo stelt zij.

3.2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij hoofdzakelijk van oordeel is dat, voor zover de affectieve relatie zou zijn aangetoond, de duurzaamheid ervan niet is bewezen. Daarbij is in overweging genomen dat de referentiepersoon tot 20 mei 2015 heeft samengewoond met een derde. Voorts wordt in de beslissing gewezen op het feit dat verzoekster pas op 11 januari 2016 –met name de datum van de aanvraag- werd ingeschreven op het adres van de referentiepersoon.

Verzoekster betwist niet dat de ex-partner van de referentiepersoon nog tot 20 mei 2015 op diens adres stond ingeschreven, maar zij betoogt dat de betrokkene na de feitelijke relatiebreuk logeerde bij een aantal mensen uit haar sociaal vangnet tot zij zelf terug een nieuwe woonst kon betrekken en zich aldaar kon laten inschrijven. Zij stelt dat zij dat had kunnen toelichten, mocht zij daarover zijn gehoord.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster van deze bewering geen enkel bewijs bijbrengt, zodat zij niet aantoot dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de voormelde vaststelling afbreuk doet aan het beweerd duurzame karakter van de relatie.

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij haar grief dat zij hierover had moeten worden gehoord, zodat zij één en ander had kunnen toelichten, moet in eerste instantie worden vastgesteld dat de bestreden bijlage 20 het resultaat is van een aanvraag die zij zelf heeft ingediend en in het kader waarvan zij gerechtigd was alle relevante stukken bij te voegen teneinde het bestuur op adequate wijze in te lichten van haar situatie. In die zin is de doelstelling van het hoorrecht bereikt.

Ten overvloede kan nog worden gesteld dat zij aannemelijk moet maken dat de bestreden beslissing mogelijks anders had kunnen zijn mocht zij zijn gehoord over dit specifieke element. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de teneur van de beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster zich beperkt tot loutere beweringen en daarmee niets concreet aanbrengt dat erop zou kunnen wijzen dat zij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing had kunnen beïnvloeden. In die omstandigheden kan verzoekster zich niet op dienstige wijze beroepen op de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht.

3.2.4. Verzoekster stelt verder dat niet wordt ingegaan op de voor haar wél gunstige bewijsstukken die wel degelijk het duurzaam karakter van de relatie aantonen.

Hoewel verzoekster kan worden bijgetreden waar zij stelt dat het bewijs met elk passend middel kan worden geleverd, volgt uit deze vaststelling niet dat de verwerende partij ertoe gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden. Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij de voorgelegde stukken wel degelijk heeft betrokken bij de beoordeling van de aanvraag. Verzoekster toont niet aan welke stukken ten onrechte zouden zijn veronachtzaamd. De verklaringen op eer vanwege derden worden niet als bewijskrachtig beschouwd omdat zij niet op hun waarachtigheid en hun feitelijk kunnen worden getoetst, het bestek van 18 maart 2015, de factuur van 11 mei 2015, de verklaring op eer van 21 augustus 2015 en de lidmaatschapsovereenkomst van een fitnesscentrum van 20 november 2015 worden in hoofdorde niet aanvaard omdat verzoekster pas op 11 januari 2016 werd ingeschreven

op het adres van de referentiepersoon. Het is niet kennelijk onredelijk dat stukken die door een derde werden opgesteld en waarin melding wordt gemaakt van een gemeenschappelijk adres van verzoekster en de referentiepersoon niet als bewijskrachtig worden beschouwd, nu volgens officiële bronnen blijkt dat verzoekster pas op latere datum -meer bepaald op de datum waarop de aanvraag die heeft geleid tot de huidige bestreden beslissing werd ingediend- op dat adres werd ingeschreven, temeer nu hiervoor reeds is gebleken dat de ex-partner van de referentiepersoon nog tot 20 mei 2015 op datzelfde adres was ingeschreven.

In de mate dat verzoekster er nog op alludeert dat de foto's en de cadeaubon niet in extenso werden besproken, moet erop worden gewezen dat zij niet aantoont dat dit in de gegeven omstandigheden zou kunnen leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing: foto's zijn een momentopname en kunnen geen blijk geven van een duurzame affectieve relatie, net zomin als een cadeaubon die door de referentiepersoon aan de betrokkene zou zijn geschonken. In die zin maakt zij niet aannemelijk dat zij er enig belang bij zou hebben dat deze stukken in extenso zouden zijn beoordeeld. Verzoekster kent immers de redenen van de weigering, en haar grief doet daaraan geen afbreuk.

3.2.5. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat noch op kennelijk onredelijke, noch op onzorgvuldige, noch in strijd met de hoorplicht werd geoordeeld dat niet afdoende werd aangetoond dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet.

3.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS